

Balada ze starého hradu

Deratizéři

V čaru svý komnaty potichu sedí,
ruce má sepjatý, nepije, nejí.
Nedá mu zapomenout, nedá mu spát.
Marně to zkoušel tolikrát, tolikrát.

Zamčená ve věži, hlídaná stráží.
Do duše nasněží, do srdce vráží
tisíce hrotů pro jedno z jmen,
těžký je úděl princezen, princezen.

Jen starý hrad dnes příběh vypraví,
rytířský řád, láska a bezpráví.
Jen starý hrad, až sněhy roztají,
možná se pak dvě duše potkají, potkají.

Hlavou se myšlenky zmateně honí,
výjevy ze scénky o něm a o ní.
Když rozum s citem válčí, je v roli vězně.
Sní králův rytíř o princezně, o princezně.

Znala ho odmala a jak čas plynul,
nic víc si nepřála, by nezahynul,
aby se z bitev vracel s ním jeho smích.
Doteky rukou, pohled očí, krásný hřích.

Jen starý hrad dnes příběh vypraví,
rytířský řád, láska a bezpráví.
Jen starý hrad, až sněhy roztají,
možná se pak dvě duše potkají, potkají.

Křížová výprava ve Svaté zemi, lázeň to krvavá
a mezi všemi padlými vojáky v bojích se saracénem
umírá králův rytíř na rtech s jejím jménem.

Když v okně bez mříží ve věži stojí,
v duchu ho vyhlíží, jak v plné zbroji
za ní zas pospíchá a zas spolu,
pak oči zavírá, v tekoucích slzách padá dolů.

Jen starý hrad dnes příběh vypraví,
rytířský řád, láska a bezpráví.
Jen starý hrad, až sněhy roztají,
možná se pak dvě duše potkají, potkají.

Přišla jak černý mrak
tahle zlá doba.
Někdy to bývá tak,
však dodnes oba,
bloudí tu chodbami,
prochází komnaty.
Možná je jednou potkáš oba
právě ty.

Jen starý hrad dnes příběh vypraví,
rytířský řád, láska a bezpráví.
Jen starý hrad, až sněhy roztají,
možná se pak dvě duše potkají, potkají.

Jak vzduchem šíp,
když kolem proletí,
snad bude líp
jím v dalším století,
je věčná tma,
kde duše bloumají,
snad tihle dva
se v ní jednou potkají.